

Arrest

nr. 36 336 van 21 december 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 augustus 2009 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaten F. en R. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 6 april 2009 bij de Belgische ambassade te Moskou een aanvraag in om in het bezit gesteld te worden van een visum type D (gezinshereniging).

1.2. Op 20 augustus 2009 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij het visum geweigerd werd. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

*“ * Betrokkene kan zich niet (beroepen) op de richtlijnen van art. 10, §1, al.1, 4° of 5° of 10bis, §2 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 15/09/2006; hij/zij is 18 jaar of ouder.”*

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt in een eerste exceptie op dat de vordering tot schorsing onontvankelijk is. Hij verwijst naar artikel 39/82, § 3, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en stelt dat aangezien in het opschrift van het verzoekschrift geen melding wordt gemaakt van enige vordering tot schorsing, een dergelijke vordering onontvankelijk is.

In zijn repliekmemoire stelt verzoeker dat hij slechts een verzoek tot annulatie heeft ingediend, dat de opmerking van verweerder kant nog wal raakt en dat er kan getwijfeld worden aan de ernst waarmee verweerder dossiers behandelt.

De Raad merkt op dat verzoeker in zijn verzoekschrift heeft aangegeven dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), bevoegd is om, overeenkomstig artikel 39/82 van de Vreemdelingenwet, kennis te nemen van onderhavig geschil in kortgeding en hierdoor onduidelijkheid heeft gecreëerd omtrent zijn bedoelingen.

Aangezien evenwel in het opschrift van het verzoekschrift enkel verwezen wordt naar een beroep tot nietigverklaring, dient overeenkomstig artikel 39/82, § 3, tweede lid, van de Vreemdelingenwet gesteld te worden dat enkel een beroep tot nietigverklaring op rechtsgeldige wijze werd ingesteld.

2.2. In een tweede exceptie stelt verweerder dat het ingediende beroep tot nietigverklaring onontvankelijk is omdat het geen middel bevat zoals voorzien in artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet.

Daar verzoeker evenwel duidelijk te kennen geeft dat hij van oordeel is dat de feiten en gegevens in het dossier onmogelijk aanleiding kunnen geven tot de bestreden beslissing en dat deze beslissing genomen is in strijd met de feitelijkheden en de stukken van het dossier blijkt dat hij een schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht. Aangezien verweerder, in subsidiaire orde, ook antwoordt op het middel kan hij niet voorhouden dat er geen begrijpelijk middel werd aangevoerd.

De opgeworpen exceptie is ongegrond.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker in wezen aan dat de bestreden beslissing geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier en dat verweerder bijgevolg is tekort gekomen aan de materiële motiveringsplicht.

De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker een visum type D aanvraag om zich te voegen bij zijn in België tot een verblijf van onbepaalde duur toegelaten vader die de Armeense nationaliteit heeft. Artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet voorziet dat kinderen die met een niet-Unieburger in België komen samenleven "*alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn*" een recht op gezinshereniging kunnen laten gelden. Uit een afschrift van de geboorteakte dat zich bevindt in het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt evenwel dat verzoeker ouder is dan achttien jaar. Verweerder kon derhalve, zonder de materiële motiveringsplicht te miskennen, oordelen dat verzoeker niet aan de voorwaarden voldeed om zich te beroepen op artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker houdt voorts ten onrechte voor dat de bestreden beslissing genomen werd in een andere taal dan het Nederlands, het Frans of het Duits. Uit het neergelegde administratief dossier blijkt immers dat de bestreden beslissing werd genomen in het Nederlands.

Waar verzoeker verder nog aangeeft dat de bestreden beslissing hem ter kennis gebracht werd in de Russische taal en in zijn repliekmemoire toelicht dat "*de wet op het gebruik van talen in gerechtszaken*" geschonden is, moet worden geduïd dat de bestreden beslissing niet genomen werd door een rechtscollege en de aangehaalde taalregeling dus niet van toepassing is. Daarnaast moet worden opgemerkt dat een eventueel gebrek in de kennisgeving van de bestreden beslissing op zich niet kan leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing zelf.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK